

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 344.

Anden Session.

90de Møde.

Fredagen den 14de Februar.

(Fortf.)

Bregendahl (fortsat): Jeg sigter fornemmeligt til den ældre Lovbestemmelse, som nu ved det foreliggende Forslag vil blive forandret, nemlig den Bestemmelse i Jagt-anordningen af 1840 § 3, hvorefter Jagt-retten paa de udstiftede Kjøbstadsjorder ansees som Enemærker til Fordeel for Communen. Jeg troer, at det er vel begrundet i de factiske Forhold, at det er Communerne, som have Jagtens Udøvelse paa saadanne Steder, hvor Jordlodderne i Almindelighed ere uddeelte i meget smaa Stykker mellem forskjellige Eiere; thi man maa vel erindre, at hvor stærkt man end holder paa Eiendomsretten, saa har dog Eiendomsretten, som enhver anden Ret, ogsaa sine Grændser, og den har navnlig den Grænse, at den ene ikke maa bruge sin Eiendomsret til Skade for den Anden. Men hvor hver enkelt Eiers Jordlod ikke er større end almindeligen paa de udstiftede Kjøbstadsjorder, at en Mand eier ofte kun een, høist to Acre ved Siden af hinanden, som maaskee ikke engang udgjør 1 Td. Land, og der saaledes er en Mængde Eiere ved Siden af hinanden, der troer jeg, at det ikke er meget ønskeligt, og at det ialtfald burde komme an paa en Bestemmelse fra Communens Side, om den Enkelte der skal kunne udøve Jagt-retten paa sine enkelte smaa Jordstykker. Hvor Forholdet er saaledes, at det er ønskeligt, at den enkelte Fordeier har Jagtretten paa sin Jord, der vil det naturligtvis blive Tilfældet, naar det forbliver ved Forordningen af 1840, at det er overladt Communerne at tage Bestemmelse derom; thi, naar Noget er overladt til Communerne, er det ikke Communalbestyrelsen,

det er overladt, men det maa antages, at det er overladt til Majoriteten af Communens Medlemmer, at tage Bestemmelse derom. Der er nu vel ikke Leilighed til, ved Afstemningen over de Punkter, som foreligge, i den Henseende at gaae tilbage til Anordningen af 1840, og jeg har ikke villet stille noget Endringsforslag derom, naar jeg ikke kunde have Formodning om, at det vilde blive tiltraadt af Udvalget, men vil derfor indskrænke mig til at bede den ærede Ordfører at give Oplysning, om dette Punkt har været særlig Ojenstand for Udvalgets Forhandling, og hvorvidt Udvalget kunde være fundet at gaae ind paa dette Spørgsmaal under et senere Stadium af Sagens Behandling. Det vil sees, at lignende Forhold kunne træffes i Landdistricterne; men der er det dog sjældnere, at Jordlodderne ere udstykkede i saa smaa Parceller; selv hvor Parcelleringen er dreven i en større Grad, er dog i Almindelighed de enkelte Lodder af nogle Tønder Lands Størrelse. Jeg troer derfor ikke, at det er saa nødvendigt, i saa Henseende at træffe en Bestemmelse for Landdistricternes Bedkommende, som jeg troer, at der er at lade det for Kjøbstadernes Bedkommende være overladt til Kommunernes Afgjørelse.

B. Christensen: Jeg for min Deel er meget lidet enig, for ikke at sige meget uenig, med den ærede Ordfører og Udvalget i den her foreliggende Sag; jeg kan paa ingen Maade betragte det Resultat, hvortil det ærede Udvalg er kommet, som tilfredsstillende. Denne Sag har en Historie, som det har sin Interesse at være opmærksom paa. Jeg vil gjenfalde i Erindringen, at den har været behandlet i Landbocommissionen, og der, hvor dog Godseierne havde en overveiende Indflydelse, der kom man videre, end det ærede Udvalg er kommet, der kom man med Godseiernes Ind-